

EKSAMEN I RETTSLÆRE SENSORVEILEDNING

I henhold til rammeplanen for treårig revisorutdanning av 2005

«Gammel ordning» - (15 sp)

Onsdag 28.05.2014

Kl 09.00 – 15.00 (6 timer)

Ektefellene Anne Larsen og Jan Johansen etablerte i januar 2011 rådgivningselskapet Økonomirådgivning AS (heretter også kalt ØAS). Styret i selskapet besto av tre medlemmer. Foruten Anne og Jan; Peder Ås som styreleder. Peder drev egen virksomhet som bedriftsrådgiver. En del av hans oppgaver var å påta seg styreverv.

ØAS hadde behov for nye lokaler. I styremøtet ble Peder gitt fullmakt til å undersøke markedet for egnede kontorlokaler. Peder ble kjent med at Lars Holm, som eide en forretningsgård i Lillevik, hadde til leie lokaler som ville passe godt for ØAS. Lars tilbød ØAS en leieavtale på 5 år for en leie 25 % under markedsleie for tilsvarende lokaler. Men, sa Lars (og dette var fredag): «Dette forutsetter at jeg får endelig bekreftelse senest innen mandag kl. 12.00». Grunnen til at Lars ønsket svar så snart, var at han hadde en annen aktuell leietaker. Fredag ettermiddag sendte Peder følgende e-post til Lars: «Det er OK.» I løpet av fredag kveld og lørdag formiddag prøvde Peder forgjeves å komme i kontakt med Anne og Jan. De var i helgen reist til fjells på familiens hytte hvor det hverken var strøm eller mobiltelefondekning. Lørdag ettermiddag sendte Peder følgende e-post til Lars: «Er det ok om fristen for svar forlenges til tirsdag kl. 12.00»? Lars svarte umiddelbart: «Nei. Dersom jeg ikke får svar innen mandag kl. 12.00 leier jeg lokalene ut til andre.» Peder svarte til dette i ny e-post: «Økonomirådgivning AS vil leie lokalene. Jeg skal bare få dette bekreftet av Anne og Jan.» Etter dette sendte Lars en siste e-post til Peder: «Ok. Da gir jeg beskjed til den andre aktuelle leietakeren at lokalene er leid ut».

Anne og Jan kom tilbake fra hytta først om ettermiddagen mandag. Peder fortalte da om leie av nye lokaler. Anne og Jan ville ikke godta dette. De ville heller fortsette virksomheten i de gamle lokalene, og mente at det ikke var inngått bindende avtale mellom ØAS og Lars. Lars var ikke enig i dette og mente at det var inngått bindende leieavtale. Dette bestred ØAS v/Anne og Jan. For det første mente de at det overhode ikke var inngått noen bindende avtale mellom ØAS og Lars. Dernest mente de at Peder ikke under noen omstendigheter hadde adgang til å inngå leieavtale på vegne av ØAS. Endelig mente de at om bindende leieavtale var inngått, hadde ØAS anledning til å gå fra avtalen.

Spm. 1: Er det inngått bindende avtale mellom Økonomirådgivning AS og Lars om leie av kontorlokaler?

a. Påstanden om at det overhode ikke var inngått noen bindende avtale mellom ØAS og Lars.

Spørsmålet er om det er inngått en avtale mellom Lars og Peder Ås. Når Peder svarer at: «Økonomirådgivning AS vil leie lokalene. Jeg skal bare få dette bekreftet av Anne og Jan»

har han gitt et betinget tilbud ved å forbeholde seg bekreftelse fra Anne og Jan. Når Lars sender en siste e-post til Peder, sålydende: «Ok. Da gir jeg beskjed til den andre aktuelle leietakeren at lokalene er leid ut», må dette oppfattes som en aksept som ikke stemmer med Peders betingede tilbud siden Lars gir uttrykk for at bindende avtale er inngått. Spørsmålet reguleres av avtl. § 6, 2. ledd siden Lars tror at svaret stemmer med tilbudet og Peder måtte forstå det. Siden Peder ikke gir Lars beskjed om at han ikke vil godta den avvikende aksepten, er bindende leieavtale inngått.

b. Påstanden om at Peder ikke under noen omstendigheter hadde adgang til å inngå leieavtale på vegne av ØAS.

Peder Ås er styreleder i ØAS og var gitt fullmakt av styret til å undersøke markedet for egnede kontorlokaler. Spørsmålet er om Peder er legitimert til å inngå bindende avtale for ØAS.

Det er styret i sin helhet som forplikter selskapet, jf. asl. § 6-30. Det enkelte styremedlem eller styreleder alene kan derfor ikke forplikte selskapet. Den fullmakten som Peder har fått av styret gjelder kun markedsundersøkelse, ikke avtaleinngåelse.

Asl. § 6-33 kommer ikke til anvendelse siden det her ikke dreier seg om overskridelse av myndighet. Styreleder har ingen selvstendig myndighet. Likevel bør det ikke trekkes mye for de kandidater som bruker § 6-33.

Peder Ås hadde derfor ingen adgang til å inngå leieavtale på vegne av ØAS.

c. Om bindende leieavtale var inngått, hadde ØAS anledning til å gå fra avtalen.

Dersom bindende leieavtale er inngått, må det foreligge et hevingsgrunnlag for å kunne gå fra avtalen. Slikt grunnlag foreligger ikke. Likevel er det vel mest nærliggende å drøfte problemstillingen etter avtl § 39, 2. pkt, særlig fordi det har gått kort tid før «tilbakekallet». ØAS har derfor ikke anledning til å gå fra avtalen. Konklusjonen blir uansett at tilbakekallet ikke er gyldig.

Forutsett at bindende leieavtale var inngått mellom ØAS og Lars og at ØAS flyttet inn i de nye lokalene.

Anne og Jan mente at nye kontorer krevde nytt inventar. I tillegg ønsket de å kjøpe en brukt el - bil som skulle brukes i virksomheten i forbindelse med kundebesøk. Men de hadde også bruk for bilen til privatkjøring - kjøring til og fra arbeid, privat handling om ettermiddagen, helgeturer o.l. Bilen skulle likevel kjøpes av ØAS og det var på det rene at det meste av bilbruken var knyttet til virksomheten i ØAS. For å kjøpe nytt inventar og el-bil tok ØAS opp lån i Lillevik bank på kr. 250.000. Banken ønsket sikkerhet for lånet, men aksepterte at sikkerheten kun ble tatt i eiendeler som ble anskaffet for lånet. Lånet ble utbetalt ØAS, og inventar og bil ble kjøpt.

Spm. 2a: Hvilken pantesikkerhet kan banken etablere i det nye inventaret og den nye elbilen?

Det nye inventaret regnes som driftstilbehør ifølge pantel. § 3-4(2a) og kan underpantsettes i medhold av pantel. § 3-4(1). El-bilen er også driftstilbehør og kan underpantsettes i medhold av pantel. § 3-8. Oppgaveteksten legger opp til at kandidatene skal skrive litt om vilkåret i § 3-8 (1) a. I utgangspunktet kan det også avtales salgspant i det solgte (inventaret og el-bilen), men her er lånet utbetalt til ØAS og dette er til hinder for at det avtales salgspant, jf. § 3-14 b).

Spm. 2b: Hvordan etableres rettsvern for sikkerheten i inventaret og bilen?

Underpant i driftstilbehøret får rettsvern ved tinglysing i Løsøreregisteret, jf. pantel. § 3-6.

Underpant i el - bilen får også rettsvern ved tinglysing i Løsøreregisteret, jf. pantel. § 3-8(2).

Spm. 3: Hvilken kontraktsrettslig lov regulerer kjøp av bilen?

El – bilen ble kjøpt av ØAS. Det er dermed uten betydning hvordan bruken av bilen fordelte seg mellom virksomheten i ØAS og private gjøremål siden lovvalget i dette tilfellet må legges til grunn at kjøperen er en juridisk person og følgelig ingen forbruker. Forbrukerkjøpsloven kommer derfor ikke til anvendelse, jf. forbrkjl. § 1, 2. og 3. ledd. Kjøpsloven av 1988 skal således anvendes på kjøpet av bilen, jf. kjl. § 1(1) 1.pkt.

El - bilen ble kjøpt av Bruktbil AS. Daglig leder i selskapet var Ole Vold. Ole var også eneste aksjonær og enestyre i selskapet. Bilen var 5 år gammel og viste en kilometerstand på kjørte 50.000 km. Prisen var kr. 100.000. Ole opplyste at bilen var i vanlig god stand og at den kunne kjøre ca. 100 kilometer med nyladet batteri. Hverken Anne eller Jan hadde noen faglig kjennskap til el - biler. Det opplyste de Ole om. De undersøkte derfor ikke bilen før kjøpet, og heller ikke etter leveringen. Kort tid etter overtakelse av bilen oppsto det feil med bakhjulsopphenget, samtidig som motoren hadde en tendens til å stoppe etter kjørte 50 km. Batteriet måtte lades for å kunne kjøre videre. Anne og Jan kontaktet en felles venn som hadde rede på el - biler. Han oppdaget at batteriet i bilen var nesten defekt. Nytt batteri kostet kr. 30.000. I tillegg oppdaget han at bakhjulopphenget på bilen var skadet på grunn av påkjørsel. Karosseriet til bilen var reparert, men ved nøyere undersøkelser kunne på undersiden av bilen sees «sveisesøm» med tydelige rustdannelser. Reparasjon av bakhjulsopphenget og rustdannelsene ville koste kr. 40.000. Anne og Jan mente at feil og mangler ved bilen, samt manglende opplysninger om kollisjonsskaden, ga dem rett til å gå fra avtalen om kjøp av bilen.

Ole bestred dette og mente at noen feil og mangler med en 5 år gammel bil måtte forventes. Samtidig opplyste Ole at heller ikke han hadde kjennskap til den tidligere kollisjonsskaden. El

- bilen hadde han mottatt for salg få dager før Anne og Jan kjøpte bilen. Ole hadde ikke undersøkt bilen før den ble solgt videre. Ole mente at han heller ikke hadde noen plikt til dette før bilen ble videresolgt.

Spm. 4: Har Økonomirådgivning rett til å gå fra avtalen med Bruktbil AS?

Rett til heving av kjøpsavtalen på grunn av mangel reguleres av kjøpsloven § 39 som bestemmer at kjøpet kan heves dersom mangelen medfører vesentlig kontraktsbrudd. Det må derfor tas stilling til om mangelen medfører vesentlig kontraktsbrudd. Selgeren har ikke krevet retting slik at dette alternativ ikke behandles. Omlevering er ikke aktuelt.

Spørsmålet er om det er en mangel ved bilen. Det må i så fall være en mangel ved dens egenskaper. Etter kjl. § 17(1) skal “Tingen [...] være i samsvar med de krav til art, mengde, kvalitet, andre egenskaper og innpakning som følger av avtalen.” Det avgjørende er derfor hva som følger av avtalen. Ole hadde opplyst at bilen var i vanlig god stand og at den kunne kjøre ca. 100 kilometer med nyladet batteri. Dette står i sterk kontrast til bilens faktiske tilstand på kjøpstidspunktet. Batteriet i bilen var nesten defekt og nytt batteri ville koste kr. 30.000. I tillegg var bakhjulopphenget på bilen skadet på grunn av påkjørsel. Karosseriet til bilen var dessuten reparert, og ved nøyere undersøkelser på undersiden av bilen kunne sees «sveisesøm» med tydelige rustdannelser. Reparasjon av bakhjulopphenget og rustdannelsene ville koste kr. 40.000 å utbedre. Til sammen beløper manglene seg til kr. 70.000. I forhold til en verdi på kr. 100.000 for en mangelfri bil må dette anses som en vesentlig mangel. Det er i denne forbindelse viktig å understreke at kjl. § 17 ikke er selve hevingshjemmelen, men kun beskriver visse mangelsituasjoner.

Det er på det rene at manglene forelå på kjøpstidspunktet, jf. kjl. § 21. Spørsmålet er derfor om kjøperen burde ha oppdaget manglene men ikke gjorde det på grunn av manglende undersøkelse av bilen, jf. kjl. § 20(2). Slik faktum er presentert har kjøper ingen undersøkelsesplikt i henhold til § 20 (2) og manglene er ikke noe kjøper kjente eller måtte kjenne til ved kjøpet, jf. § 20 (1). Hevingsretten er således ikke tapt.

Det foreligger således en mangel, og mangelen innebærer “vesentlig kontraktsbrudd” som gir hevingsrett, kjl. § 39. Mange kandidater vil nok drøfte med utgangspunkt i kjl. § 18 (1) når det gjelder selgers uriktig opplysning om kjørelenge. Det er også korrekt.

Enkelte kandidater vil nok også drøfte spørsmålet etter avtl § 33. Dette bør kunne gi noe uttelling.

Forutsett at ØAS har rett til å gå fra avtalen.

Bruktbil AS hadde imidlertid ikke penger til å tilbakebetale kr. 100.000 (den betalte kjøpesum) til ØAS. Selskapet var i realiteten insolvent. ØAS hevdet da at Ole personlig var pliktig til å betale beløpet på grunn av klanderverdig adferd som selger. Dette bestred Ole. Han viste til at bilen var solgt av Bruktbil AS, og at aksjonærene i aksjeselskap ikke var

forpliktet overfor selskapets kreditorer. Ole mente at det heller ikke på annet grunnlag kunne utledes at han var personlig ansvarlig for kravet.

Spm. 5: Er Ole personlig ansvarlig for kravet Økonomirådgivning AS har mot Bruktbil AS?

Ole Vold var daglig leder, eneste aksjonær og enestyre i Bruktbil AS. Det følger av asl. § 17-1(1) at «andre [her: ØAS] kan kreve at daglig leder, styremedlem ... eller aksjeeier erstatter skade som de i den nevnte egenskap forsettlig eller uaktsomt har voldt vedkommende». Ole Vold faller innenfor alle disse tre funksjoner. Det er på rene at ØAS' tap er kr. 100.000 (minus salgsverdien av bilen). Spørsmålet er om Ole Vold har påført ØAS dette tapet forsettlig eller uaktsomt.

Ole mente at noen feil og mangler med en 5 år gammel bil måtte forventes. Han hadde også opplyst at han heller ikke hadde kjennskap til den tidligere kollisjonsskaden og han hadde ikke undersøkt bilen før den ble solgt videre. Ole mente at han heller ikke hadde noen plikt til dette før bilen ble videresolgt. Ole opplysning om at bilen var i vanlig god stand og at den kunne kjøre ca. 100 kilometer med nyladet batteri var derfor ikke basert på undersøkelse av bilen og var villedende. Oles uttalelser om bilens stand er derfor uaktsomme og erstatningsbetingende etter asl. § 17-1(1).

Ole er personlig ansvarlig for kravet Økonomirådgivning AS har mot Bruktbil AS.

Anne og Jan ble etter hvert misfornøyd med Peder som medlem av styret og styreleder i ØAS. De krevde derfor at Peder måtte tre ut av styret. Peder mente at han hadde rett til å delta i styret styreperioden ut (2 år). Dessuten mente han at Anne og Jan måtte ha saklig grunn for å kreve at han skulle tre ut av styret. Han mente også at avgjørelsen ikke kunne treffes av Anne og Jan.

Spm. 6: Har Anne og Jan rett til å kreve at Peder trer ut av styret i Økonomirådgivning AS?

Asl. § 6-7(2) bestemmer at et styremedlem kan avsettes av dem som har valgt styremedlemmet. I dette tilfellet er Peder valgt på generalforsamlingen av aksjonærene Anne Larsen og Jan Johansen, som etablerte ØAS i januar 2011. Anne og Jan har derfor rett til å kreve at Peder trer ut av styret.

Like etter at Anne og Jan hadde etablert Økonomirådgivning AS, utførte de et oppdrag for Nils Nilsen. Han drev maskinentreprenørvirksomhet som enkeltpersonforetak. Faktura på kr. 50.000 med forfall 15. februar 2011 ble sendt Nils. Fakturaen ble ikke betalt. Etter flere purringer uten at Nils betalte, skaffet ØAS tvangsgrunnlag for kravet (gjennom dom i forliksrådet), og den 1. februar 2014 ble det tatt utleggspant for kravet i en fast eiendom Nils eide. Utleggspantet ble tinglyst samme dag. Eiendommen var verdsatt til kr. 1 million. Nils betalte heller ikke kravet til ØAS etter at utlegg ble tatt. ØAS v/Anne og Jan vurderte å

begjære Nils konkurs på grunn av den manglende betaling. De foretok undersøkelser om hvordan Nils' økonomi egentlig var og fant ut at Nils hadde en usikret gjeld på kr. en million i tillegg til to krav på kr. 850.000 og kr. 75.000 som var pantsikret i den faste eiendommen med prioritet foran ØAS sitt krav. I tillegg var Nils uten inntekt - ut over offentlig støtte - på grunn av sykdom. Anne og Jan mente likevel at det var mest fornuftig å vente noe med å begjære Nils konkurs. ØAS begjærte Nils konkurs den 5. mai 2014.

Nils erkjente at han ikke hadde likvide midler til å betale kravet, og at han heller ikke hadde utsikt til fremtidige inntekter tilstrekkelig til å betale kravet. Han erkjente også at hans gjeld i tillegg til de pantsikrede kravene utgjorde samlet kr. 1 million. Likevel mente Nils at det ikke var grunnlag for å ta konkursbegjæringen til ØAS til følge.

Spm. 7 Er det grunnlag for å åpne konkurs hos Nils etter konkursbegjæringen til Økonomirådgivning AS?

Nils har erkjent at han ikke har likvide midler til å betale kravet, og at han heller ikke har utsikt til fremtidige inntekter som er tilstrekkelige til å betale kravet. Han har også erkjent at hans gjeld i tillegg til de pantsikrede kravene utgjorde samlet kr. 1 million. Det foreligger således erkjennelse fra skyldneren om insolvens, jf. kkl. § 62.

ØAS har fått utlegg for sitt krav på kr. 50.000 i Nils' eiendom, verdsatt til kr. 1 million med prioritet etter foranstående heftelser på kr. 850.000 og kr. 75.000. til sammen kr. 925.000. Etter dette skulle kravet til ØAS på kr. 50.000 være sikret innenfor pantets verdi.

Det følger av kkl. § 64, 1. ledd nr. 1 at konkurs ikke kan åpnes etter begjæring av en fordringshaver hvis fordring er sikret ved betryggende pant i skyldnerens eiendeler, som i dette tilfellet. Pantet er betryggende også fordi det ikke kan omstøtes, jf. spm. 8. Det er derfor ikke grunnlag for å åpne konkurs hos Nils etter konkursbegjæringen til ØAS.

Nils ble begjært konkurs den 5. mai 2014. Forutsett at det ble åpnet konkurs hos Nils den 10. mai 2014 og at advokat Ole Bolle ble oppnevnt som bostyrer.

Ole mente at utlegget til ØAS måtte omstøtes.

Spm. 8: Kan utlegget til Økonomirådgivning AS omstøtes?

Rettsvern for kravet til Økonomirådgivning AS ble etablert ved tinglysing 1. februar 2014. Det følger av dekl. § 5-8, 1. ledd at utlegg hos skyldneren tinglyst senere enn tre måneder før frisdagen ikke har rettsvirkning overfor boet, jf. dekl. § 5-10, 2. pkt. ØAS begjærte Nils konkurs den 5. mai 2014, som er frisdagen, jf. dekl. § 1-1, 1. ledd. Rettsvern for utlegget ble således etablert mer enn tre måneder før frisdagen og kan derfor ikke omstøtes av denne grunn. Noen kandidater vil kanskje også komme innom omstøtelse etter dekl. § 5-9. Dette kan også gi uttelling.

Like etter at Anne og Jan hadde etablert Økonomirådgivning AS, utførte de et oppdrag for Nils Nilsen. Han drev maskinentreprenørvirksomhet som enkeltpersonforetak. Faktura på kr. 50.000 med forfall 15. februar 2011 ble sendt Nils. Fakturaen ble ikke betalt. Etter flere purringer uten at Nils betalte, skaffet ØAS tvangsgrunnlag for kravet (gjennom dom i forliksrådet), og den 1. februar 2014 ble det tatt utleggspant for kravet i en fast eiendom Nils eide. Utleggspantet ble tinglyst samme dag.

Ole mente også at kravet til ØAS mot Nils var foreldet og derved ikke kunne godkjennes som krav i boet.

Spm. 9: Er kravet til Økonomirådgivning AS mot Nils foreldet?

Dette er et spørsmål om foreldelse av pengekrav. Dette er et ordinært pengekrav som foreldes etter tre år, fl. § 2. Fristen løper fra den dag kravshaver tidligst kan kreve betaling, jf. fl. § 3 nr. 1, i dette tilfellet samtidig med at oppdraget er fullført. Faktura på kr. 50.000 med forfall 15. februar 2011 ble sendt etter at oppdraget var fullført. Foreldelsesfristen ble avbrutt innen treårsfristen ved innsending av forliksklage, jf. fl. § 15 nr. 2 bokstav a). Det legges til grunn at forliksklagen ble innsendt innen tre år etter at oppdraget var fullført.

Kravet til Økonomirådgivning AS mot Nils er ikke foreldet.

Anne og Jan hadde felleseie. De bodde i en felles bolig som de hadde kjøpt etter at ekteskapet ble inngått. Anne hadde grunnbokshjemmel til boligen. Jan hadde pådratt seg personlig skattegjeld etter salg av fast eiendom som han eide personlig. For å sikre skattekravet ønsket skatteoppkreverkontoret å ta utlegg i boligen som Anne hadde grunnbokshjemmel til. Anne og Jan bestred at det kunne tas utlegg i boligen siden Anne var registrert som eier.

Spm. 10: Kan det tas utlegg i boligen for å sikre skattekravet mot Jan?

Hovedregelen er at det reelle eierforhold skal legges til grunn selv om det er i strid med registrerte opplysninger i grunnboken, dersom eierskapet kan sannsynliggjøres. Etter dekl. § 2-2, jf. tvangsl. § 7-1, 2. ledd, kan kreditorene som hovedregel bare ta beslag i formuesgoder som tilhører skyldneren på beslagstiden, og som kan selges, utleies eller på annen måte omgjøres i penger. Dersom det ikke finnes særlig hjemmel for annet, kan kreditorene ikke ta beslag i formuesgoder som tilhører debtors ektefelle, se el. § 40.

Når partene erverver fast eiendom sammen ved at begge bidrar til kjøpesummen som i dette tilfellet, oppstår et sameie, selv om skjøtet kun er tinglyst i den enes navn. Kreditorene kan ikke bygge på hjemmelshavers legitimasjon, og kan derfor ikke ta beslag i mer enn hjemmelshavers ideelle andel eller i den annen parts andel når denne er skyldner som i dette tilfellet, jf. dekl. § 2-2 og tvangsl. § 7-1, 2. ledd.

Tvangsl. § 7-13 har regler om hvordan kreditor (eller namsmannen) skal forholde seg til utlegg i fast eiendom som påstås å tilhøre tredjemann (f.eks. den annen ektefelle). Her er det opplyst at de hadde kjøpt den "felles bolig --- etter at ekteskapet ble inngått." Om ektefellene har felleseie eller særeie er i et slikt tilfelle uten betydning. Poenget er at boligen ble kjøpt av

dem begge og at det da oppstod et sameie i boligen. Den tjener dessuten til felles bruk, og siden det ikke er holdepunkter for annet, vil forholdet i utgangspunktet måtte tolkes som et sameie.

Konklusjonen blir at det kan tas utlegg i Jans sameieandel av boligen.

Skatteoppkreveren i Lillevik kommune var Lise Johansen, søster til Jan. På skatteoppkreverkontoret var ansatt fem andre personer, og Lise var overordnet disse. Dessuten mente de at Lise som skatteoppkrever og de ansatte på skatteoppkreverkontoret, var inhabile etter forvaltningslovens regler til å gjennomføre utleggsforretningen.

Spm. 11: Er Lise og de andre ansatte på skatteoppkreverkontoret inhabile etter forvaltningsloven til å gjennomføre utleggsforretningen?

Skatteoppkreverkontoret er et kommunalt organ, jf. sktbl. § 2-1 og forvaltningsloven kommer til anvendelse, jf. sktbl. § 3-1(1) og fvl. § 1.

Lise Johansen er søster til Jan og således inhabil etter fvl. § 6, 1. ledd bokstav b). Spørsmål om habilitet innad i forvaltningen er regulert i fvl. § 6, 3. ledd hvoretter direkte underordnede tjenestemenn ikke kan fatte avgjørelse i en sak hvor den overordnede tjenestemannen er inhabil, slik Lise er i dette tilfellet («inhabilitetsmitte»). Avgjørelsen må derfor fattes av Lises overordnede, kommunenes økonomisjef eller rådmann. Men de ansatte ved skatteoppkreverkontoret er ikke inhabile til å forberede saken (tilrettelegge grunnlaget for avgjørelsen) og skrive innstilling.

Lise og de andre ansatte på skatteoppkreverkontoret er inhabile etter forvaltningsloven til å gjennomføre utleggsforretningen.